

Vermogen en werkloosheid

Door de financiële crisis is het vermogen van veel mensen aangetast. Immers de crisis die ontstond op de financiële markten vond zijn weerslag ook op de huizenmarkt. De prijzen van huizen daalden. Dit betekent dat het bezit van mensen daalt en dat betekent bij een gelijkblijvende schuld dat hun vermogen daalt.

Een dalend vermogen heeft invloed op de mate waarin er wordt geconsumeerd. Natuurlijk is deze invloed niet even sterk als bij het inkomen maar toch zul je zien dat als iemands vermogen daalt hij minder gaat consumeren.

Maar als mensen minder gaan consumeren zal dat invloed hebben op het nationaal inkomen. Immers de consumptie is onderdeel van de effectieve vraag en de effectieve vraag bepaalt de hoogte van het nationaal inkomen.

Een lager nationaal inkomen betekent echter een dalende vraag naar arbeid en dat betekent dat de werkloosheid zal oplopen. De werkloosheid die op deze manier ontstaat noemen we conjuncturele werkloosheid.

Met betrekking tot werkloosheid maken we een onderscheid tussen:

1. conjuncturele werkloosheid
2. kwantitatieve structuur werkloosheid
3. kwalitatieve structuur werkloosheid
4. frictiewerkloosheid
5. seizoenswerkloosheid

We spreken van conjuncturele werkloosheid als de werkloosheid is ontstaan door een gebrek aan vraag naar goederen. Het betekent dat het inkomensevenwicht lager is dan de productiecapaciteit. Er heerst geen bestedingsevenwicht. Een remedie tegen deze werkloosheid is een verhoging van de effectieve vraag.

Structurele werkloosheid ontstaat niet door een gebrek aan vraag naar goederen maar door de manier waarop er geproduceerd wordt. Zo kan de vraag naar goederen groot genoeg zijn maar door een gebrek aan kapitaal (gebrek aan arbeidsplaatsen) niet iedereen aan het werk zijn. Het inkomensevenwicht is dan gelijk aan de productiecapaciteit (bestedingsevenwicht) maar er zijn nog steeds mensen werkloos. Dit betekent dat de hoogte van de productiecapaciteit bepaald wordt door de hoeveelheid kapitaal (kapitaal is knelpuntsfactor). We spreken van kwantitatieve structuur werkloosheid.

Als er wel genoeg kapitaal is maar niet de juist opgeleide arbeiders dan kunnen er mensen werkloos zijn ondanks dat er genoeg vraag naar goederen is en ondanks dat er genoeg kapitaal is.

Voorbeeld: er is vraag naar economielessen, er zijn klaslokalen beschikbaar waar die lessen gegeven zouden kunnen worden, er zijn leraren werkloos maar die leraren hebben geen economie gestudeerd.

Deze leraren zijn nu kwalitatief structureel werkloos. De juiste remedie is omscholing.

We spreken van frictiewerkloosheid als er wel genoeg vraag naar arbeid is maar het enige tijd kost om als werkzoekende een baan te vinden. Vraag en aanbod kunnen elkaar niet meteen vinden.

Het organiseren van banenmarkten zou een oplossing voor dit probleem kunnen zijn.

Van seizoenswerkloosheid is sprake als de werkloosheid samenhangt met het seizoen. Deze werkloosheid is per definitie van tijdelijke aard.

Rest mij te zeggen dat krapte op de arbeidsmarkt betekent dat niet genoeg arbeiders zich aanbieden in verhouding tot de vraag naar arbeid. Het zal leiden tot stijgende lonen. Een remedie is het verhogen van de participatiegraad.